

другія челоуѣки. Той бѣше отъ естества добродѣ-
теленъ и мужественъ; смилн му се на мое неща-
стїе, и говори ми съ едно увѣренїе кое му вдухну-
ваха Бози, за да ме избавать отъ одну велику
бѣду.

Телемаше, рѣче ми онъ, азъ нѣмамъ ни едно
сумненїе заради това що ми казувашъ, и ниже ще
имамъ; понеже скорбъ и добродѣтель кои са жи-
вописаны на твое лице, не прощавать ми да те не
повѣрувамъ: усещамъ че и сами Бози те любять,
кои всегда почитамъ, кои искать да те любя и азъ
като единъ мой сынъ. Азъ ще ти дамъ единъ спа-
сителенъ совѣтъ, и за воздаянїе не ти искамъ дру-
го, само молчанїе. Не бойсе, рѣкохъ му, не ще
ми бы никаковъ трудъ да утаявамъ твѣ работы що
искашь да ми явишь: ако самъ младъ, изученъ
самъ да не расказувамъ тайны мои, а іоще
повечъ да не предамъ никога онова що ми са
явили друзи за каква и да е причина. Какъ мо-
же, рѣче ми онъ, на одну младость толко нѣж-
ну да се научишь да вардишь тайну? любопы-
тенъ самъ да науча съ кой образъ придобы ты
тую добродѣтель, коя е основанїе на найцѣлому-
дренныя обхожденїя, и безъ кою сичкїи дарованїя
единого юноши са неполезни.

Кога поїде Одиссей, рѣкохъ му, на Троад-
ское обсажденїе, взе ме на колѣна свои и на обятїя,
(якоже ми казаха), и като ме цѣлува съ любовїю,
рѣче ми твѣ словеса, ако че не бѣхъ іоще на воз-
расть за да разумѣя: О сыне мой! Бози да ме сох-
раиятъ да те вида іоще единъ путь; по добрѣ урис-
ница да пререже съ ножицы нишку на твои дни
щомъ се проточи, якоже жатваръ жне сось ос-